

LBRIS

We know
books

ÅSA LIND

Noi povestiri cu
Lupul de Nisip

ilustrații de
KRISTINA DIGMAN

traducere din limba suedeză de
SERGIU PĂDURARU

PORTOCALA
ALBASTRĂ

CUPRINS

Tortul de ciocolată	7
Ziua când fluturii dansează	14
Iepurele	19
O carte cu pagini albe	24
Propriul buzunar	30
Momentul	36
Potoleşte-te!	41
Care țânțari?	47
De fapt	52
Exerciții de gândire	59
Focușorul	65
Zackarina și Moartea	71
Pierdută-n ceață	76
Prieten sau dușman?	82
Vacanța de toamnă	87

TORTUL DE CIOCOLATĂ

ZACKARINA locuia într-o casă de la marginea mării împreună cu mama și cu tatăl ei. Lângă casă creșteau doi mesteceni și între ei era întins un hamac. Acum, hamacul devenise o corabie de pirați care-o avea pe Zackarina drept căpitan. Dar, după ce prădase și hăcuise peste mări și oceane și se luptase cu uraganele, cicloanele și taifunurile, căpitanul începu să cam simtă un gol în burtă.

Nu mare, așa, ca de-o prăjitură.

Căpitanul părăsi corabia și-o zbughi în casă, direct în bucătărie. Se opri brusc în mijlocul încăperii și trase aer adânc în piept. Ooo, ce miros îmbătător!

—Tort de ciocolată! Ai făcut tort de ciocolată? își întrebă plină de bucurie tatăl.

De fapt, nici nu era nevoie să întrebe.

Tortul trona în mijlocul mesei, rotund și îmbietor, cu glazură strălucitoare de ciocolată.

— Vrei o felie? o întrebă tata.

— Păi, sigur! zise Zackarina.

Tata tăie o ditamai felie și o puse pe o farfurie. Zackarina luă o linguriță și se așeză la masă.

— Scoate-ți șapca, da? spuse tata.

— Păi sunt căpitan de pirăți, nu vezi? zise Zackarina.

— Da, da, sigur. Dar tu știi ce-am stabilit, veni răspunsul.

Zackarina puse lingurița deoparte și-și scoase șapca. Era neagră și avea dungi albe pe-o parte. Numai căpitanul avea voie să poarte una din asta, cu dungi. Ca să se vadă diferența, ca să se știe cine comandă pe corabie.

Zackarina se uită la șapca pe care-o ținea în mână, pe urmă la tata și apoi la felia de tort.

Își puse șapca înapoi pe cap.

— Asta-i bună! zise tata. Doar am stabilit că nu stăm cu capul acoperit la masă!

Zackarina se ridică și dădu deoparte farfuria cu tort.

— Nu-mi mai e poftă... spuse și ieși, coborând spre plajă.

Pe poteca spre plajă mișunau o grămadă de furnici.

Zackarina le strigă să se dea la o parte, dar ele, nici gând. Atunci bătu apăsat din picior, direct pe furnici, încercând să le strivească.

— Ha! Așa vă trebuie! zise ea.

Nu numai furnicile de pe potecă simțiră tremurul provocat de bătutul din picior al Zackarinei. Jos pe plajă, adânc sub noianul de nisip, se trezi un animal extrem de rar. Avea urechi fremătătoare și un nas curios, iar blana lui de culoarea deșertului strălucea ca aurul.

Dormise mult și bine și visase cele mai liniștitoare vise cu putință, dar acum, că lumea se zguduia din temelii, se trezi și

se ridică la suprafață, spre lumina zilei. Așa că, atunci când Zackarina coborî pe plajă, el stătea acolo zâmbitor, lung cât o zi de post și cu ochi sclipitori.

— Neața, zise Zackarina fără chef.

— Bună să-ți fie inima! spuse Lupul.

Zackarina luă un băț și desenă un cerc mare în nisip. Apoi se puse în mijlocul cercului cu brațele încrucișate.

— Asta e țara mea, spuse. Și aici eu fac legea!

Lupul de Nisip sări în patru labe și începu să dea târcoale cercului. Spuse că țara asta părea foarte primitoare. Minunat de rotundă și de nisipoasă. Apoi făcu un salt și intră în cerc.

— Și-acum? zise el.

— Acum decidem împreună, spuse Zackarina. Că așa face lumea în Rackarinia.

— Rackarinia? spuse Lupul de Nisip și strâmbă din nas. Nu, mie mi-ar plăcea să se cheme Regatul Lupului.

— Da, da' eu am spus prima! zise Zackarina.

— Da, da' eu am gândit primul. Și, în plus, eu votez pentru Regatul Lupului orice-ar fi! adăugă Lupul și ridică o labă.

Dar Zackarina, care vota, se-nțelege, pentru Rackarinia, ridică imediat ambele brațe.

— Am câștigat! spuse ea.

Însă Lupul zâmbi, se lăsă pe spate și întinse toate cele patru lăboanțe în sus.

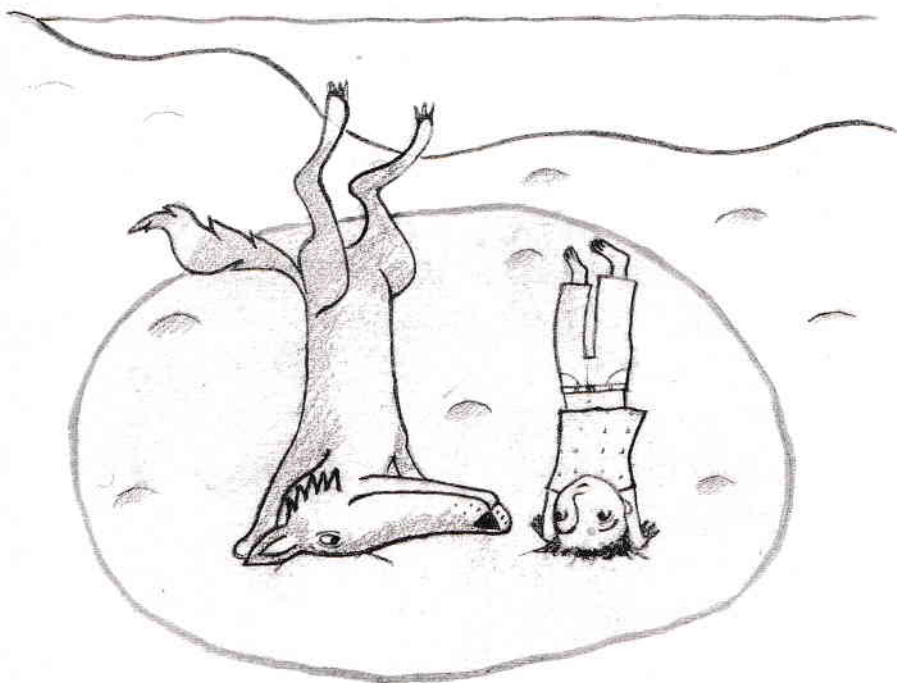
* În suedeză: rackare = năzdrăvan (n.t.)

Zackarina îl imită și ridică și mâinile, și picioarele. Dar atunci, ei bine, atunci Lupul își ridică și coada.

— Cinci la patru! Trăiască Regatul Lupului!

Zackarina nici gând să accepte așa ceva. Era de părere că șmecheria aia cu coada nu prea ținea.

Lupul se scărpină după ureche și zise că țara asta ar putea avea un nume – Rackarinia – o zi și Regatul Lupului ziua următoare.

— E foarte bine așa, nu? zise Lupul.

— E bine doar pe jumătate, spuse Zackarina.

Lupul lăsă capul într-o parte și spuse că puteau să se lupte ca să vadă cine are dreptul să dea un nume țărișoarei. Dar Zackarina zise că nu era drept așa. Lupul de Nisip era cu mult mai puternic, la fel de puternic ca un vulcan.

— Nu putem să ne-nțelegem în alt fel? întrebă ea.

— Întotdeauna există un alt mod de a rezolva o problemă, spuse Lupul. Putem să stăm în cap, de exemplu.

Zis și făcut.

Foarte repede remarcară că țărișoara asta mică, rotundă și nisipoasă era un loc perfect pentru stat în cap.

Mai ales că erau doi și se puteau sprijini unul de altul din când în când.

Și chiar atunci – când erau cu capu-n jos și se clătinau încercând să-și țină echilibrul între cer și mare – le veni ideea.

— Am găsit! strigă Zackarina. Stăncapia!

— Ce spui! Exact la asta m-am gândit și eu. Stăncapia!

Și-au botezat țărișoara rotundă cu apă de mare și pe urmă Zackarina se întoarse spre casă, fără să mai calce pe furnici.

Când ajunse în bucătărie, tata stătea și citea. Bucata de tort rămăsese pe masă.

Zackarina se așeză și începu s-o mănânce.

— Unde ți-e șapca? întrebă tata.

— Am uitat-o pe plajă, răspunse Zackarina.

Desprinse o bucată de glazură și o băgă în gură.

— Apropo, spuse ea. Noi n-am stabilit niciodată ceva în legătură cu șepcile la masă.

— I-auzi, spuse tata. Chiar așa?

— Doar tu și cu mama. Eu nu.

Tata se gândi o clipă... Oare așa să fi fost?

— Atunci, poate putem să stabilim ceva în legătură cu asta diseară. Când vine și mama de la muncă.

Zackarina dădu din cap.

— OK, dar o să facem asta în Stăncapia, spuse ea.

După care se-apucă să lingă farfuria. Tortul de ciocolată al tatei era tare bun... Și piraiților le-ar fi plăcut!